

[Peter Nielsen.]

bruket kan undgå at blive registreret, men til gengæld undgår man vel ikke en vis form for dobbeltbeskatning.

Jeg ved, at der nu til udvalget er kommet en fortegnelse over, hvilke spørgsmål der ikke er behandlet i udvalget, selv om udvalget har afgivet en beretning på 224 sider, og man vil måske i dag sige: ja men vi kan ikke jāske en sådan meroms igennem, fordi der er så mange ubesvarede spørgsmål. Går man imidlertid den liste, vi modtog i sidste uge, igennem, vil man se, at der i virkeligheden kun er to ganske små detailspørgsmål, der vedrører det rent tekniske ved meromsen.

Det væsentlige vedrører spørgsmålet om, hvordan pengene fra meromsen skal bruges. Man har sagt så flot — der siges jo så meget flot i den politiske agitation — at man vil ikke overlade alle meromsens penge til regeringen, så ved man ikke, hvordan den går og skalter og valter med dem. Nu er det værd lige at gøre opmærksom på, at en regering kan ikke skalte og valte med statens penge; en regering kan ikke bruge 50 øre af statens penge til noget som helst; det er folketinget, der gennem sit finansudvalg bestemmer, hvordan pengene skal bruges, og som har den absolutte bevilgende myndighed.

Men lad alt dette ligge. Det eneste, jeg vil sige hermed, er, at indfører man meromsen, som altså ikke er en ny beskatning men i højere grad er en omlægning af skatterne, så må man gøre sig ét klart, nemlig at skal man omlægge skatter, så er det ikke nedsættelse, der bliver tale om. Vi i folketinget er enige om alle statens udgifter; vi er enige om, at der skal føres en finanspolitik, så spørgsmålet om meroms, kilde-skat o. lign. er mere et spørgsmål om, hvordan vi skal fordele skattebyrden mest retfærdigt på befolkningen, og om det skal være arbejde eller forbrug, der skal beskattes.

Det er værd at understrege, at de penge, som meromsen vil give, kan kun bruges én gang. Vi har jo set alle mulige forslag om, at når vi fik de ca. et par milliarder ind ved meromsen, ja, hvad kunne vi så ikke lave for dem! Vi kunne give skattelettelser, så jeg ved ikke hvad, vi kunne give kompensationer, og vi kunne nedsætte punktskatterne; og det er vel også det, der er det

egentlige. Det er ikke det tekniske ved meromsen i dag, der gør, at vi mangler tid, om man så må sige, til at gennemføre den; det er selve det politiske, og det vil vel også blive taget op i meromsudvalget, hvordan disse penge skal bruges.

Jeg går ud fra — sådan har jeg forstået det — at det er en selvfølge, at de, der lever under trykkede kår i dag, ikke skal betale meroms; vi må under en eller anden form, enten ved persontilskud eller ved forhøjelse af folkepensionerne, finde ud af, at disse mennesker skal i hvert tilfælde intet betale, for de kan ikke få nogen gavn af en direkte skattelettelse. Det må også være en selvfølge — og der er vel en fjernsynsdiskussion, der stærkt har understreget dette — at familier med børn ikke skal rammes ekstra hårdt af en eventuel meroms.

Man kan ikke gøre dette på den måde, at de pågældende skal møde i butikkerne og sige: jeg er gammel, jeg er enke, jeg er invalidepensionist, eller jeg har børn derhjemme, og derfor skal jeg ikke betale oms af mine varer. Det bliver selvfølgelig helt håbløst. Derfor må man simpelt hen til disse befolkningskategorier tilbageføre det, de har betalt, eller det, de kommer til at betale i meroms.

Det er måske nok værd at understrege, at hensigten med de forslag, socialdemokratiet er fremkommet med, ikke er at blande sig ind i, hvordan den fremtidige skattestruktur skal være; man har blot med dem ønsket at sige, at de pågældende skal have fuld kompensation for det, de betaler i meroms. Derfor er diskussionen om, hvorvidt børnetilskuddet skal have denne eller hin størrelse, egentlig lidt forkert, for meningen med de halvandet hundrede kroner er jo simpelt hen, at man siger: har en familie et barn at forsørge, får den simpelt hen den betalte oms tilbage gennem dette børnetilskud.

Om vi så senere rent principielt skal se på, om børnetilskuddene skal være højere, end de er i øjeblikket, det er en helt anden sag, men jeg gør stadig væk opmærksom på, at de penge, vi får fra meromsen, kun kan bruges én gang.

Se, nu har der jo været tale om — lad mig lige slutte med det — at vi måske kan få meromsen til 1. juli, eller muligvis vil der gå et år o. s. v. o. s. v., og det er, som om